

CLARA BENEDICT

Aura
Dar

YOUNG ADULT FANTASY

Aura | DAR

Aura Dar

Clara Benedict

Clara Benedict – AURA Die Gabe

© 2018 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Gabriela Böhmová, 2019

Cover © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-396-1 (pdf)

1| Je to zvláštní

„Jednoho dne si počíhali na Evu, která se právě vracela domů, a táhli ji za sebou až k zahradnímu domku, který využívali jako místo pro svá setkání. Eva křičela, plakala a bránila se, ale nikdo ji nechtěl slyšet. Nikdo s ní neměl slitování. Zamkli Evu do skříně, aby byl svět ušetřen její ošklivosti.“

Pohodlně se opřu o čelo své postele a přitáhnou si nohy. Jen jedním uchem poslouchám svou kamarádku Laru, která s plným nasazením vypráví strašidelný příběh. Vypráví ho tak vášnivě, že se prostě občas musím ušklíbnout. Bohužel je ale jediná, která je z něj nadšená. Jasmína sedí u mého zrcadla a patlá si na rty podivnou

červenou. Nevypadá to, že by z celého příběhu hodně pochytila. Víví je už čtvrt hodiny ztracená v koupelně, kde se snaží vyhrát beznadějný boj se svými blondatými loknami.

Lařina snaha koneckonců přece jen krátí čekání, a stejně nám nedala jinou možnost.

„Samozřejmě že chtěli Evu následující den zase pustit, ale prostě to mělo být jinak,“ pronesla Lara zkázonosným hlasem. „Tuto noc propukl v zahradním domku požár. Eva, uvězněná ve své skříni, napřed zaznamenala suché praskání. Pak se jí do nosu dostal kouř. Pronikavý zápach hořícího dřeva a spáleného plastu vyplnil její vězení. V zrcadle, které bylo připevněné na vnitřních dveřích, viděla svůj vlastní ohavný obličej, na kterém trhavé plameny kreslily smrtelné vzory. Svou pokřivenou držku.“

Zívajíc zkontroluji displej svého rádiem řízeného budíku. 20:30 hodin. Mezitím je venku určitě už nejen tma, ale také citelně chladno. Vítr v nepravidelném rytmu fouká na okna kapky deště. Typické podzimní počasí, a to v dubnu. Nejráději bych zůstala doma.

Když mé kamarádky říkaly, že budeme vycházet ve 20 hodin, myslela jsem si, že se tento čas týká odchodu. Tiše sténám.

Dost bláznivý nápad, vyrazit si uprostřed týdne. To je také možné jen proto, že brzy budou velikonoční prázdniny.

„Eva začala bušit jako zbavená smyslů, ale nikdo ji neslyšel,“ pokračuje Lara hrobovým hlasem. „Eva se mohla ukřičet, ale nikdo nepřicházel. Bušila tak silně do dveří, až se zrcadlo roztříštilo. Střepiny se zabodly do její kůže, ale skříň zůstala zavřená. Uzamčena ve svém vězení shorela Eva zaživa a do tragického konce měla svou ošklivost přímo před sebou.“

„Tragické,“ prohlásím neohromeně.

„Ještě jsem neskončila,“ vyjádřila se Lara s vážným výrazem v obličeji, zatímco Jasmína s povzdychem zavírá tubičku s nedefinovatelným obsahem.

„Kvůli brutální a hrůzostrašné smrti nemohl Evin duch najít klid. Plná zuřivého vzteku a poháněná touhou po pomstě uchopila její bytost střepy ze zrcadla a vypravila se potrestat viníky. A o to se snaží do dnešního dne. Číhá na děvčata ve stínu, v temných zákoutích, pod jejich postelí, a rychle jako blesk se pohybuje i za zrcadly.“

Chtě nechtě mi běhá mráz po zádech.

Jemný šelest deště se mezitím změnil v neustálé bubnování a větve se stále znovu nepříjemně dotýkají oken.

Pobavena svou reakcí se zase obracím k Laře. Jediné vysvětlení náhlé sklíčenosti je takové, že moje kamarádka umí opravdu dobře vyprávět.

Jasmína ukončila svou zkrášlovací akci a protřepává si vlasy do toužebného tvaru.

Lara se nadechne, jako by chtěla něco říci. Jakmile na ni nedočkavě zíráme, zvedne pomalu ruku.

„Číhá na ně a pak,“ neustále zvyšuje hlas, až skoro zakřičí, „jim střepinami vypíchne oči!“

„To udělají moji rodiče i tobě, jestli tu budeš dále tak křičet,“ prohodím jen tak mimochodem.

Jasmína zívá. „Velice napínavé.“

Lara ignoruje naše připomínky, vytáhne ze své kabelky zapalovač a vyndá čajovou svíčku z mé vonné lampy. Opatrně odstrčí Jasmínin make-up stranou a místo něj před zrcadlo postaví svíčku.

„Co to má být?“ ptám se, zatímco Lara zapaluje knot.

„Vyvoláme Evu,“ informuje nás jen tak mimochodem. „Co asi jiného?“

Jasně. To je přece pochopitelné.

Nechápavě kroutím hlavou a sleduji svou kamarádku, která na kus papíru píše písmena E, V, A.

„A k čemu to má být dobré?“ ptám se dost skepticky.

„Sranda?“ odpovídá Lara nechápavě, načež se Jasmína potají usmívá a hodí své hnědé vlasy za krk. Zdá se, že na rozdíl ode mě nemá nic proti.

„Legrační nápad,“ krčí rameny a potvrzuje tím mé podezření.

„Stejně to nebude fungovat,“ namítám.

„Hanko, nekaž to. Když to stejně nebude fungovat, tak se přece můžeš zúčastnit,“ nabádá mě Lara. „Nebo máš strach?“

Povzdychnu si a odevzdávám se svému osudu. „Tak možná o vaše duševní zdraví. Tak pro mě a za mě. Když to pro vás tolik znamená, tak jdu do toho s vámi. Vív to stejně bude trvat ještě trochu déle.“

Lara spokojeně pokyvuje hlavou, zatímco já opouštím své pohodlné místo na posteli, abych ji podpořila při její bláznivé akci. Než se stihnu pořádně narovnat, ucuknu bolestí.

„Zbláznila ses?“ zakřičím na svou kamarádku, která mezi prsty drží jeden z mých tmavě blond vlasů.

„Stejně jich máš dost,“ odpovídá, jako by se nic nedělo. „Kromě toho to potřebujeme k vyvolávání duchů.“ Nabručeně si stoupnu vedle Jasmíny a Lary tak, že vidím naše odrazy v zrcadle.

„A jak to teď celé funguje?“ zjišťuji nevrle.

„Vyvolávání se skládá ze tří stupňů,“ vysvětluje Lara. „Napřed Eva jen zaklepe – samozřejmě třikrát. V dalším průběhu je vidět v zrcadle odraz toho, kdo dal k dispozici vlasy, a to s krvavýma očima. A během posledního stupně se zjeví Evin duch a vtělí se do jednoho z přítomných.“

Duchem posedlá osoba rozbije zrcadlo a vypíchne někomu pěknému oči.“

„Ehm,“ přeruším ji podrážděně. „Proč, proboha, bychom měly takto vyvolávat duchy? Kdyby za to bylo alespoň dost peněz nebo doživotní neomezené množství kávy. Ale pomstychtivý duch, který chce na některou z nás zaútočit střepem ze zrcadla?“

Jasmíniny oči se vzrušením třpytí. „Ale to je přece skvělé.“

Nechápavě pokrčím rameny a postavím se vedle svých kamarádek před zrcadlo. Proč Vivi potřebuje být v té koupelně tak dlouho? Kdyby se pro Tilla tak dlouho nekrášlila, mohla jsem být ušetřena této nepříjemné akce.

Lara mezitím zhasne světlo, tak aby pokoj osvětloval jen nepatrný svit ze svíčky. Plamínek jemně poskakuje v průvanu.

Právě chci zase poukázat na směšnou situaci, když vtom si Lara dá prst na ústa.

„Potichu,“ zasyčí energicky. „Začínáme.“

Totálně soustředěná vhodí do ohně papír omotaný mým vlasem.

Okamžitě je místnost zahalena nepříjemným smradem hořících vlasů. Bez pohnutí sledujeme, jak se papírek a vlasy rozpadají v popel. V místnosti je hrobové ticho, slyšet jsou jenom suché praskání papíru a neustálý zvuk deště.

Jako zhypnotizované zíráme na poskakující plamen.

Nerada musím přiznat, že se cítím dosti sklíčeně. Plápolající světlo a tančící stíny vytvářejí strašidelnou atmosféru.

„Evo za zrcadlem – zvol si nás,“ cituje potichu Lara.

Zvedne ruku a zaklepe na zrcadlo krátkou rytmickou pasáž.

krátce – krátce krátce krátce dlouze – krátce dlouze

„Eva v Morseově abecedě,“ zašeptá tiše.

Třu si paže, trochu mě mrazí. Mantra vyvolávání duchů v kombinaci s dutým zvukem, který zanechává Lařin prst na zrcadle, vyvolávají husí kůži. Z naší veselé nálady nezbylo nic.

Nervózně naslouchám do napjatého ticha. Musím přiznat, že tento rituál je strašidelný. Ještě děsivější by bylo, kdyby se skutečně ozvalo zaklepání. Nějaký zvuk, dunící a hrůzostrašný.

Nejen ze zrcadla, ale ozývající se, jako by přicházel ze všech stěn současně.

krátce – krátce krátce krátce dlouze – krátce dlouze

Ucuknu a podívám se znepokojeně ke svým kamarádkám.

Je mi šílená zima a má ústa jsou totálně vysušená. To klepání není jen výtvozem mé fantazie. Nechápavě na sebe zíráme. To nemůže být pravda.

„Taky jste to slyšeli?“ vydává ze sebe sípavým hlasem Lara.

Jasmína má vytřeštěné oči a působí, jako by zkameněla, zatímco já pomalu přikyvuji.

krátce – krátce krátce krátce dlouze – krátce dlouze

Ten zvuk jako by přicházel současně ze všech stran, a přesto přímo ze zrcadla. Jako by se přese mě převalila vlna holého zděšení. Co to je?

krátce – krátce krátce krátce dlouze – krátce dlouze

Nehybně a s vytaženými rameny máme zrak upřený na zrcadlo.

„To není možné,“ šeptá Jasmína a křečovitě omotává prst okolo lemu svého slabého svetru.

„To je síla,“ vypouští ze sebe Lara s nuceným chichotáním.

Kroutím bezradně hlavou. Vůbec jsme s tou kravinou neměly začínat. Je to jeden z Lařiných definitivně nejblbějších nápadů.

Najednou cítím úlevu. Určitě si ze mě kamarádky chtěly jenom vystřelit a celou věc jen zinscenovaly. Pravděpodobně Vivi buší v koupelně na nějaké trubky. Tak rychle mě ale nenapálí.

„Tak dělej,“ povzbuzuji je jakoby bezstarostně. „Pojďme pokračovat! Druhý stupeň.“

Lara na mě nechápavě kouká.

„Ty chceš pokračovat? Ty jsi neslyšela to klepání?“

„Ale ano,“ přikývuji lehce. „Další stupeň bude určitě ještě napínavější. Tak co bude?“

Lara i Jasmína jsou najednou strašně bledé. Dostaly snad strach ze svého vlastního divadýlka?

Nyní by podle historky měl být na řadě můj obraz v zrcadle s krvácejícíma očima. Určitě to nebyla náhoda, že Lara vytrhla zrovna můj vlas. Moje kamarádky určitě očekávaly, že budu sedět někde v rohu a budu se strachy klepat.

„Evo za zrcadlem – zvol si nás.“ Lara zvedne váhavě pěst a nechá ji padnout na povrch zrcadla.

krátce – krátce krátce krátce dlouze – krátce dlouze

Jsou moje kamarádky opravdu takové dobré herečky?

Nálada je tak napjatá, že chvílemi opravdu pevně věřím, že se druhý stupeň bude odehrávat přesně podle Lařina vyprávění. Představuji si, jak se ty dvě dívají děsivě do prázdných očních důlk

Jasmína se potácí dozadu a padá na postel. Jednu ruku si drží na prsou a začíná se dusit. Ani jedna z nich nedokáže spustit oči od zrcadla.

Vtom se otevřou dveře a Vivi vstupuje do místnosti.

„Co tu vlastně vyvádíte?“ diví se a zapne světlo.

Bezradně otáčím dlaně vzhůru.

Jasmína se mezitím sesypala na posteli. Pažemi objímá svá kolena a zírá na mě, jako bych byla sám ďábel. Lara se mezitím zase vzpomatovala, ale je bledá jako stěna.

Nejistě se podívám do zrcadla: Vypadám jako vždy. Možná jsem trochu víc bledá, ale určitě není žádný důvod pro takto děsivé reakce mých kamarádek.

„Tvoje oči!“ sténá Jasmína potichu. „Tvoje oči!“

Lara si začíná kousat prsty a nedůvěřivě si mě prohlíží.

„Človče, přestaň s tou kravinou,“ zvolám nazlobeně. „Ten nápad byl docela legrační. Ale teď je toho opravdu dost.“

Vivi stojí nadále zmatená uprostřed pokoje. „Může mi někdo vysvětlit, co se tady děje?“

Protože ty dvě jsou strachy ještě pořád jako zkamenělé, vysvětluji Vivi několika slovy celou situaci.

Jasmína a Lara potichu poslouchají.

Když jsem u konce, kroutí Vivi zaraženě hlavou.

„To myslíte vážně? Dokážete se svými vlastními strašidelnými historkami dostat do panického stavu? Tak něco

„Hanko,“ ujišťuje mě důrazně Lara. „To nebyl žádný vtip. Přísahám.“

Jasmína jen kroutí hlavou.

Pozorně si prohlížím bledé obličej méch kamarádek a hledám nějaké známky pobavení nebo výsměchu, ale nic nenacházím.

„To mi jako chcete říci, že ten rituál fungoval?“ ptám se nedůvěřivě. „To je přece naprostá blbost.“

„Možná to byl tvůj bratr?“ navrhuje váhavě Lara.

„Šimon?“ ujišťuji se pochybovačně. „Vůbec nevím, jestli je doma.“ Jakmile se podívám na Jasmínu, je mi jasné, že bych toto rozřešení neměla kazit. Moje kamarádka je strachy bez sebe. „Je možné, že aspoň to klepání bylo od něj,“ připouštím. „Taková dětinská akce by mu byla podobná.“

„To je doted' nejpřesvědčivější vysvětlení,“ rozhodne Lara, která se mezitím uklidnila. Jasmína přikyvuje, ale stále je zřejmá její obava.

„Předpokládám, že rituál pro nás tímto skončil,“ pronesu jen tak cynicky, načež mě Vivi dloubne loktem do zad.

Krátce na to se vydáváme po schodech dolů směrem ke vchodovým dveřím. S divným pocitem v žaludku zjišťuji, že se v pokoji mého staršího bratra nesvítí. Vypadá to, že skutečně není doma.

Jasmína se také dívá na pootevřené dveře a slyšitelně polkne. „On tu není,“ vykřikne, aniž se na nějakou z nás byt' jen podívá, a přitom zní, jako by se jí chtělo brečet. „To klepání tedy nemohlo být

„Ted?“ vykřikne nechápavě Vivi. „Ale vždyť jsme chtěly do hospůdky?“

„Tentokrát beze mě,“ rozhodne se Jasmína. „Opravdu se mi nechce slavit. Nezlobte se.“

Lara zírá sklíčeně na své boty. „Jsem na tom stejně.“

Vivi nechápavě těká z jedné kamarádky na druhou. „To jako myslíte vážně? Napřed nás celé dopoledne prosíte, abychom vás doprovodily do hospůdky. Teď stojíme perfektně oháknuté a připravené na chodbě a vy si to rozmyšlíte? Kvůli té směšné, strašidelné historce?“

Jasmína a Lara nešťastně přikyvuji.

„Hanko?“ obrací se na mě Vivi. „Půjdeš se mnou? Doufala jsem, že dnes večer potkám Tilla...“

„Jasně,“ přikyvuji. „Pro mě a za mě můžeme vyrazit.“

Poté, co se Lara a Jasmína bleskově loučí, za jemného mrhnutí se vypravíme do naší oblíbené hospůdky.

Lařino vyvolávání duchů nás stále neopouští. Znovu a znovu hledáme různá vysvětlení, která mohla to všechno způsobit. Uvolněný okap, jímž vítr mlátil o hranu střechy. Šimon, který nás chtěl napálit, a tak předstíral, že není doma. Optický klam v zrcadle, který jsme viděly kvůli špatnému světlu v pokoji. Vivi ještě pořád věří tomu hloupému žertíku Lary a Jasmíny, ale já mám určité pochybnosti... ty dvě se celý den tak těšily na náš dívčí večer v hospůdce. Byly to ony, které chtěly dnes večer někam vyrazit. Ale přece jen, Jasmínina panika mi připadala strašně nefalšovaná.

Spokojeně se věnuji svému vánočnímu latté. Tato specialita je tu v každém ročním období, a ve mně našli vděčného zákazníka.

Pečlivě vymotám malou karamelovou sušenku, která se podává ke kávě, a pobaveně sleduji, jak Vivi nenápadně hledá Tilla.

„Není tu,“ zjišťuje zklamaně Vivi poté, co se tajně rozhlédne. „Snad ještě dorazí.“

Zamyšleně přikyvuji a strčím si sušenku do úst. Přitom se náhodně rozhlížím po místnosti.

Jan!

Přímo u baru!

Cuknu sebou. Jeho neočekávaná přítomnost mě natolik rozhodí, že mi během polknutí zaskočí drobeček v krku.

Kašlající a se slzejícíma očima se opřu o desku stolu. Vivi mi začne bušit do zad a mumlá rádoby povzbudivé výrazy, jako *Musíš vždycky tak hltat?* Divoce gestikuluji a lapám po vzduchu, přitom se jí snažím vysvětlit, že jen několik metrů od nás je ten *NEJ* týpek z naší školy se svou partou. Okouzleně zírám směrem k baru a obdivuji jeho husté černé vlasy, jeho štíhlou, ale přesto atletickou postavu, zdůrazněnou díky přiléhajícímu tričku a riflím. Snažím se nevnímat Viviino pobavené funění.

Nebylo by to skvělé, kdyby se otočil? Naše pohledy by se mohly na okamžik setkat. Jen tak dlouho, abych se na něj mohla tajemně usmát a on si mě konečně všiml a chtěl mě za každou cenu poznat. Jelikož chodí na naši školu teprve krátce, a ještě k tomu na vyšší stupeň, bohužel mě ještě nezaregistroval.

Pochybuji, že s touto barvou obličeje působím zvlášť zajímavě. Rozpačitě se natahuji pro své vánoční latté, ale nějak se mi jej nepodaří uchopit. Místo toho shodím šálek ze stolu.

Jan povytáhne své obočí a zmateně si mě prohlíží. Kruci. Taková blbá akce. Rychle se skloním pod desku stolu, abych zjistila rozsah škody. A nejraději bych pod stolem strávila zbytek svého života. Po skoro celé věčnosti slyším Viviin hlas.

„Hanko, můžeš zase vylézt,“ prohodí suše. „Odešel.“ Váhavě vylezu a schovám si obličej do dlaní.

„Tak to bylo neskutečně trapné,“ konstatuji jen tak mimochodem.

Vivi otevře ústa, jako by chtěla něco říct, ale hned je beze slova zase zavře. Bezmocně pohne rameny a souhlasně si povzdechne. Rozpačitě na sebe zíráme.

„Možná mu připadá tvoje nemotornost šarmantní?“ spekuluje nesměle Vivi.

O tom silně pochybuji.

Po této hanebné akci je moje nálada na bodu mrazu. Tilla také není vidět, tak se po necelé hodině vydáváme směrem domů.

Bohužel jdeme spolu jenom část cesty, protože nebydlíme ve stejné ulici. Na křižovatce, která je asi napůl mezi našimi domy, si na rozloučenou krátce zamáváme.

Poté, co moje kamarádka zmizela ve tmě, se mi noc jeví najednou mnohem nebezpečnější. Uchopím pevně svou kabelku a rychlým krokem spěchám domů.

Přes silný déšť nevidím ani dva metry

I když je ulice liduprázdná, namlouvám si, že je někdo poměrně blízko. Dávám si zmrzlé ruce do kapes a cítím, jak mi celým tělem prostupuje zima, která nemá nic společného s tímto špatným počasím.

Připadá mi, jako by se něco pohybovalo mimo mé vnímání. Nejsem tu sama. Když se soustředím, zjišťuji, že jsem byla takto rozrušená, už když jsme odcházely z hospody... je to snad duch Evy za zrcadlem, který mě pronásleduje?

Ale to je přece směšné. Stejně ale zrychlím kroky tak, že už skoro běžím jako o závod, když dorazím do naší ulice. Vydechnu si teprve se zaklapnutím vchodových dveří do zámku.

Když zrovna nepracuji na perfektním ztrapnění se před mým idolem, jsem opravdu vděčnou obětí strašidelných historek.

Poté, co konečně dorazím do svého pokoje, padnu na postel. Vlastně jsem si chtěla chvíli číst, ale po tom trapasu v hospodě nejsem schopná se na cokoliv soustředit.

Sakra.

Už týdný se snažím upoutat Janovu pozornost. Dnes se to konečně mohlo povést. A místo toho, abych se na něj tajemně usmívala, jak jsem to trénovala už i před zrcadlem, shazuji kávové hrnky pod stůl. Deprimovaná zírám do stropu. Totálně jsem se zesměšnila.

Ale i bez tohoto trapného incidentu bych u Jana stejně neměla šanci. Už několik týdnů chodí s jednou holčkou z mojí třídy. Vypadá to, že mu nevadí, že jí je teprve šestnáct. Než si Denisa něco začala s Janem, byla mi docela sympatická. Ale co lapila můj vysněný idol, mohla bych se zbláznit, jen když už ji vidím z dálky. Dobré známky, fakt hezká a vždy perfektně upravená, host na každé vyhlášené party. Za každé situace je naprosto sebejistá. Na

rozdíl ode mě, která má problém už jen s tím, aby správně chytila ouško šálku.

Naštvaná kvůli svým negativním myšlenkám pouze kroutím hlavou.

2| Přetížení

Další ráno začíná totálním stresem, neboť se probouzím o půl hodiny později než běžně. Asi jsem si zapomněla nastavit budík.

Rychle si kartáčuji své tmavě blondaté vlasy, které sahají až k ramenům, a stáhnu si je do culíku. Pak hbitě vyměním pyžamo za rifle a tričko, k tomu nazuju své nové modré tenisky. Zatímco si zavazuji tkaničky druhé boty, skáču na jedné noze do koupelny, rychle si vyčistím zuby a zdůrazním si své modrošedé oči díky troše make-upu. To musí stačit, i když bych si nejraději nasadila na hlavu papírový pytlík. Zrcadlo nemilosrdně ukazuje stopy neklidné noci. Ten podivný incident ze včerejšího večera momentálně ale nehraje žádnou roli.

Místo toho, abych rychle usnula, převalovala jsem se v posteli sem a tam a přemýšlela, jakou skvělou frází bych Janovi mohla dát najevo, že má akce s kávovým šálkem nebyla vůbec trapná. V noci mě napadly různé víceméně vtipné hlášky.

Na denním světle mi už tak skvělé nepřipadají. Lepší bude, když to celé zametu pod stůl, tak jako včera ten hrnek.

Argh.

Možná tomu trapasu příkládám až moc velkou důležitost. Jan si už určitě na ten incident ani nevzpomene. Kdoví jestli si je vůbec vědom toho, že chodím na stejnou školu. Mladší studenti vypadají pro ty starší všichni stejně. To vím z vlastní zkušenosti.

Poté, co se ujistím, že je všechno v pořádku, navoním se a konečně vyrazím do školy.

První dvě hodiny proběhly totálně nezáživně. Aspoň mi učitelka němčiny věří, že jsem domácí úkol udělala ústně. Hledat řešení v mobilu těsně před hodinou bylo sice hektické, ale vyplatilo se.

Vypadá to, že se moje kamarádky vzpamatovaly ze zdánlivě strašidelného zjevení, hlavně Lara je ve svém živlu a dobře naladěná jako vždy. Přesto vynecháváme toto téma, jako by existovala nevyslovená dohoda, že se o tom už nebudeme bavit.

Čím více se blíží přestávka, tím nervóznější jsem. Marně se snažím uklidnit. Určitě ho nepotkám. Koneckonců stává se to, jen když se úmyslně plížím kolem tříd vyššího stupně. Přesto trávím přestávku v režimu paniky, neustále se otáčím a pořád slídím po okolí, až se mě Vivi zeptá, jestli jsem ještě normální. Děkuji za připomenutí.

Samozřejmě se Jan neobjeví. Zůstávám tak ušetřená konfrontace jak během přestávek, tak na konci vyučování.

Když dorazím domů, ohřeji si zbytky ze včerejší večeře v mikrovlnce. Zatímco netrpělivě sleduji otáčející se talíř se sýrovými špeclemi uvnitř mikrovlnky, přemýšlím o časových fenoménech. Když se člověk snaží doběhnout autobus, navíc pokud má zpoždění, utečou dvě minuty rychlostí vteřiny. Když ale hladově čeká na jídlo, může být tato doba celou věčností.

Tak už dělej! Mám hlad!

Vtom mikrovlnka konečně vydá dlouhý tón.

No konečně. První vidličku si strčím ještě ve stoje do úst, pak si ale vzpomenu na slušné vychování a sednu si ke kuchyňskému stolu.

Ještě tři dny vyučování musím vydržet do *Mirčiny School's Out Party*, při které oslavíme začátek velikonočních prázdnin. Pozvala celý ročník i s doprovodem. Předpokládám, že tedy dorazí i Jan, protože si Denisa určitě vezme pánskou společnost. Samozřejmě z něj celý večer nespustí oči. No dobře. To samé bych udělala i já, kdyby byl takový kousek mým přítelem.

Spontánně již plánuji, jak na party udělám něco zvláštního. Tentokrát nebudu přitahovat pozornost v negativním slova smyslu a nebudu se jakkoliv ztrapňovat, ale vyzkouším konečně svůj skromný, mystický úsměv. Byla by to přece ostuda, trénovat ho bez úspěchu!

„Ahoj zlatíčko! Je něco s tím jídlem? Proč se u toho tak tváříš?“

Jakmile zjistím, že moje mamka vstoupila do kuchyně, přistižená ucuknu. Rychle změním svůj výraz z tajemného na roztomilý.

„Čau mami. Vše v pohodě. Je to dobré,“ odpovím stručně.

„Co máš dnes v plánu? Dostali jste hodně domácích úkolů?“

Spolknu poslední sousto svých sýrových špeclí a napiji se šťávy. „Docela to ujde. Už jsou to naštěstí jen tři dny do prázdnin. Vyrazíme pak s Vivi na nákup. Potřebuje nové boty ke svému outfitu na sobotní večírek.“

„Vy už zase někam vyrážíte? Vždyť jste byly na tahu teprve včera...“

„Vyrazily jsme až kolem deváté a dorazila jsem brzy domů,“ obhajují se. „Kromě toho se ve škole zrovna moc neděje. Všichni jsou už v prázdninovém režimu.“

Mamka se trpělivě usmívá. „V pohodě. Tak to doufám, že najdete vhodné boty. Vypadá to, že to bude speciální večírek, když kvůli tomu kupujete nové věci.“

„Pravděpodobně to ale nesouvisí tolik s večírkem jako s Tillem, který je taky pozvaný,“ sdělují tak mimochodem. Za tuto zradu by mě Vivi určitě chytla pod krkem.

„Existuje i pro tebe důvod se na večírek vyparádit?“ zjišťuje mamka velice opatrně.

Protáčím oči. „Žádný důvod, který by si mě doteď všiml,“ zamumlám a snažím se ze svých myšlenek vytěsnit Janův nechápavý výraz po mém incidentu s kávovým hrnkem...

„Co není, může být,“ chce začít, ale ihned se odmlčí, jakmile vidí můj výraz v obličeji. „To je jedno. Nechám si své rady. Když si o tom budeš chtít popovídat, víš, kde mě najdeš.“

Vděčně přikyvuji. Stačí jeden pohled a ví, že je lepší změnit téma. Je vážně skvělá.

„Myslíš na to, že máš v 17:30 lekce klavíru?“ připomíná jen tak mimochodem. V tom okamžiku je moje právě vzplanutá láska ta tam.

„Jo, jasně,“ zakňourám dost nezřetelně. Najednou se ozývá mé svědomí, kdy že jsem to posledně trénovala. Pár dnů to už určitě bude.

Vzdychnu si a postavím talíř do myčky. Poté se vypravím do obýváku. Před lekcí klavíru bych se měla na skladby podívat. Snad učitelka ocení aspoň moji vůli.

Bohužel tomu tak není, jak zjišťuji o pár hodin později. Po pohodovém odpoledni v nákupním centru sedím u klavíru a musím si vyslechnout nepříjemné kázání. Obsah je možné shrnout do jedné věty: Moje učitelka klavíru není vůbec nadšená z mých pokroků.

Deprimovaná se vydávám směrem domů. Dnes večer si udělám několik toustů, budu si chvíli číst a půjdu brzy do postele. Musím dohnat spánkový deficit poslední noci.

V kuchyni potkám Šimona, který zkoumá obsah ledničky. Beru si dva plátky toustového chleba, hodím je do toustovače. Hotovo.

„Hele, uděláš mi taky?“

Otáčím se.

„Je ti sedmnáct!“ zasupím na něj naštvaně. „Udělej si je sám. Jsi v kuchyni už celou věčnost. Já teprve přišla.“

Šikovně si naskládám sýr, šunku a plátky rajčat na teplý toust.

„Jenže když to děláš ty, je to mnohem rychlejší!“ namítá Šimon.

„Jasně, všechno jde rychleji, když to člověk nemusí dělat sám. A samozřejmě to taky líp chutná,“ prohodím jen tak mimochodem a dozdobím si večeri dvěma listy salátu. Spokojeně položím druhý plátek toustu na své umělecké dílo.

Můj bratr mě se zájmem sleduje. Jeho oči se začnou chtivě blýskat.

„Zapomeň,“ odseknu a uhodím ho silně do paže.

„Můžeš mi laskavě sdělit, co to mělo včera večer znamenat?“ snažím se ho odpoutat od mého toustu. „Podařilo se ti dostat Jasmínu do pěkné paniky.“

„Včera večer?“ opakuje Šimon překvapeně. Zkříží si paže a opře se o kuchyňskou desku.

„Byl jsem u Kristiana, pařili jsme.“

Nedůvěřivě sleduji jeho výraz, ale nedokážu objevit ani náznak lži.

„Copak se stalo?“ zjišťuje zvědavě.

„Nic zvláštního,“ mávnu rukou. „Jenom takové nedorozumění.“

Sednu si ke kuchyňskému stolu a zakousnu se do svého sendviče, abych ukončila tento trapný rozhovor. Definitivně nechci Šimonovi poskytnout žádnou další munici proti mně a *slepícím z bažiny* – jak nazývá moji partu.

Můj bratr pokrčí zmateně rameny.

„Ty a ty tvoje divné kamarádky,“ zamumlá. Popadne pytlík s brambůrkami z kuchyňské skříně a opustí kuchyň.

Další den ráno se cítím jen jakžtakž odpočinutě, a to přestože jsem se dokázala odtrhnout od napínavé knížky a opravdu šla brzy do postele. Asi se mi zdálo o kávových šálcích. Zdá se, že mě určitá skutečnost zaměstnává více, než jsem si ochotna přiznat. Tudíž jsem pěkně podrážděná, když se chystám do školy.

Jestlipak se mi podaří se mu vyhýbat celý týden? Další alternativa by byla přestat tak šíleně přehánět. *Ježíši*, tak jsem shodila hrnek ze stolu. To přece není žádná tragédie. Pravděpodobně to stejně už zapomněl. Nejpozději v sobotu ho ale uvidím na tom večírku. Možná se najde nepatrná příležitost, jak mu ukázat, že se dokážu nad celou situací povznést.

Mirčiny rodiče tentokrát odjíždějí na dovolenou už v pátek odpoledne, a ne jako předchozí léta až v sobotu dopoledne. Podle nich je jejich šestnáctiletá dcera už

dostatečně zodpovědná na to, aby slavila sama. Asi je to lepší pro jejich vnitřní klid, že se vyhnou přípravám na večírek. Nejenže Mirka objednala šílené množství alkoholu, ale podařilo se jí také pozvat nejednoho studenta vyššího stupně. Tento večírek bude definitivně jiný než ty předchozí. Třeba bych mohla Denise něco nalít do pití a odtáhnout Jana?

Bohužel mi k realizaci takového plánu chybí dostatečně kriminální povaha. Celkem škoda.

Cestou do školy si libuji v kriminálních fantaziích, které mají nečekaný konec, když v tom kousek od přestávkové haly zahlédnu Jana. Stojí ke mně zády, takže si ho mohu v klidu prohlížet.

Ten týpek je prostě fenomenální. Má černé boty, úzké rifle a tmavé tričko, ve kterém se krásně rýsují jeho vypracované paže. Jeho husté tmavé vlasy jsou mírně rozčuchané. Předpokládám, že tomu ale napomohl trochou gelu. Prostě to vypadá až moc dobře na to, aby v tom nebyl úmysl. Teď se ke mně otáčí z profilu. Vidím jeho rovný nos a výrazné lícní kosti, které mu propůjčují lehce exotický vzhled a tak magicky mě přitahují.

Ne! Vydávám perfektní kliše zamilovaného teenagera. Nejenže jsem totálně zabraná do pozorování tohoto týpka. Ještě k tomu ze mě vypadne jeho přesný popis, a ještě k tomu používám slovíčko *magicky*.

Se špatným svědomím jej dále zbožňuji, snažím se ale všemožná přídavná jména, která mě přitom napadají, vystrnadit z hlavy.

Ještě než na něj stihnu přestat zírat, otočí se Jan mým směrem a jeho ocelově modrý pohled se zabodne do mých očí. Chtě nechtě přestávám dýchat a nejsem schopná jeho pohledu uhnout. Absolutně nepohne tváří, takže nemám šanci poznat, jestli si pamatuje na ten můj incident

z hospody. Zůstávám nehybná ve své pozici a snažím se vydržet. V žádném případě to tentokrát nebudu zase já, která to jako první vzdá.

Ale pak se stane něco nečekaného. Vzrušením na chvíli ztratím kontrolu nad svým výrazem v obličeji. Nejistě se na něj usměji. Jeho rty se protáhnou do skoro nerozpoznatelného, pohrdavého úšklebku. Chladně si mě prohlédne a začne se zase bavit se svými kamarády, zatímco já se marně snažím vyhodnotit rozsah tohoto trapasu.

Zdrhám. Takový trapas!

Zírala jsem na něj jako zhypnotizovaný králíček a čekala, jak mě bude hltat svým pohledem. Ale pak tomu celému nasadím korunu – usmívám se na něj. Vždyť ho vůbec neznám! Co jsem si to myslela? Tímto úšklebkem jsem definitivně potvrdila, že přesně odpovídám tomu, co se nazývá naivní snílek. Proč jsem nemohla zareagovat nějak suverénně a prostě se otočit?

Při zpětném pohledu mi tato situace připadá tak strašně zahanbující, že mě Vivi najde na začátku první hodiny v naší lavici celou rozhozenou. Ani slova útěchy mi tentokrát nemohou pomoci. Prostě se jenom stydím.

V hlavě se mi honí nejrůznější scény a nepřestávám se trápit alternativními reakcemi. Všechno by bylo lepší než to, co jsem předvedla. Chladný pohled, mírně zvednout obočí a prostě se otočit. Nebo možná takový mírně ironický úsměv, který mu napoví: *Tak ty sis myslel, že tě zbožňuji? Tvým směrem se koukám ale úplně náhodně.*

Prostě na něj hlavně nezírat. Mohlo to být tak jednoduché!

Zbytek dopoledne se trápím sebelítostí, občas se ještě stihnu z něčeho obvinít (*Ten idiot taky nemusel můj pohled opětovat.*), nebo si něco vyčítám (*Dva trapasy během tří*

dnů. To je prostě ubohost.) Asi bych to měla zvážit a raději se na celý večírek vykašlat. Ještě před několika hodinami mi připadal jako perfektní příležitost, jak bych mohla Jana lépe poznat a ukázat mu, že jsem schopná normální konverzace. Po tomto dalším incidentu ale pochybuji, že dostanu ještě šanci.

Možná je to tak také lepší. Vypadá to, že Jan není zrovna dvakrát příjemný člověk. Za tyto nepříjemné situace nenesu veškerou zodpovědnost jenom já. Měl přece možnost celou situaci trochu zlehčit malinkým úsměvem. Byl by to takový problém se alespoň trochu příjemně tvářit?

Moje chování bylo sice trochu divné, ale ne nutně trapné. To z něj udělal on, tím jeho pohrdavým úšklebkem. Asi by bylo nejlepší, kdybych za ním přestala dolézat. Jen kdyby bylo tak jednoduché vypnout své city.

3| Zmatená

Další dva dny proběhnou na rozdíl od zbytku týdne bez zvláštních událostí. Čím více se sobota blíží, tím mám menší chuť vyrazit na Mirčin večírek. Zbožňovat Jana z dálky bylo napínavé. Být cílem jeho pohrdavých pohledů je ale příšerné.

Vivi nevynechá jediný okamžik, kdy by mě nepřemlouvala, abych s ní na ten večírek vyrazila. Je pravda, že jsme se na večírek těšily už opravdu dlouho. Vždyť bylo pozváno opravdu hodně fajn lidí. To si přece nenechám zničit jedním týpkem, ať na mě hází pohrdavé pohledy, jak je mu libo.

V sobotu večer stojím před vchodovými dveřmi u Vivi v minisukni, černých silonkách a v zeleném triku, které

se mi podařilo ukořistit v úterý během výprodeje, a jsem pevně rozhodnutá si tento večer užít. Na jednu stranu plná radostného očekávání, na druhou s divným pocitem v oblasti žaludku. Určitě tam bude i Jan. Nemám nejmenší motivaci na sebe opět nějak negativně upozornit. Přece jen to značí určitou sebejistotu, že se teď někde neschovávám.

Když dorazíme před Mirčín dům a slyšíme hudbu tak nahlas, jako kdybych ve svém pokoji pustila hudbu na plné pecky, začínám mít ze své vlastní kuráže strach. Najednou mi přijde jako nejlepší nápad si prostě jen lehnout na postel a číst si.

Zrovna se chci otočit na podpatku a odejít, vtom Mirka otevírá dveře. Není to náhoda! No tak budu muset zatnout zuby a snažit se Janovi co nejlépe vyhybat.

Vypadá to, že alespoň tento plán bude jednoduché realizovat. Dům je již plný lidí, ze kterých znám tak maximálně polovinu. Kde jen Mirka sehnala všechny ty lidi?

Snažím se s Vivi dostat k baru, abychom večírek nastartovaly vhodným drinkem.

Chvilí na to držím v ruce krásně barevný koktejl, o jehož přesných ingrediencích se dá jen spekulovat. Ale mám něco, čeho se mohu držet, a ještě k tomu je to pěkně barevné.

Vybavené našimi pochybnými drinky se s Vivi procházíme různými pokoji. Mirky dům je tak veliký, že je problém získat v takovém davu lidí jakýkoliv přehled.

Nakonec přistaneme na terase. U každého mužského hosta s tmavými vlasy to se mnou škusne, ale následně si vždy oddychnu, že to není Jan.

A přitom se sama na sebe zlobím. Je to opravdu blbost se jím nechat takto znervóznit.

Pokud tu je, určitě se časem někde potkáme. Otázka je, co se pak stane.

„Tak co, vy dvě! To je skvělé, že jste dorazily!“

Rychle se otočím a strašně se mi uleví, když za sebou vidím světlé vlasy Tilla. Chvilku jsem si myslela, že nás oslovil Jan. Jako kdyby mě on takhle někdy oslovil. Zato Vivi najednou jako by zkameněla a neví, jak se má chovat. Pobaveně sleduji mou kamarádku. Obě víme, že Till je hlavní důvod naší přítomnosti na tomto večírku. Teď, když jsme ho konečně našly, stal se z Vivi uzlíček nervů.

Abych zachránila trapnou situaci, nahodím úsměv od ucha k uchu. „Ahoj, Tille! Jsi tu už dlouho?“

„Ne, právě jsem dorazil. Ani jsem si ještě nestihl dojít pro něco k pití. Počkáte tu na mě? Dojdu si pro pivo a hned jsem zase u vás.“

Radostně přikyvuji a Till zase zmizí někde v domě.

V tom okamžiku mi padne Vivi na rameno.

„No bezvadně. To se mi zase povedlo!“ Rukou se chytá za čelo. „Díky, že jsi tak rychle zareagovala. Konečně stojí přede mnou a já ze sebe nedokážu vypravit ani slůvko.“

Konejšivě ji pohladím po paži. „To je v pohodě. Vždyť se nic nestalo. Můžeš ho pozdravit, až se vrátí s pivem.“

„A co mu pak mám říct? O čem se máme bavit? Co mám dělat, když nás nenapadne žádné téma pro rozhovor? Měla jsem se mnohem lépe připravit!“ vypustí ze sebe Vivi skoro bez dechu.

„Vivi, hlavně nepanikař. Rozhodně měl radost, že tě vidí. A k tomu se postaral o to, aby nás zase našel. Jsem si jistá, že mu nejde o moji společnost,“ snažím se ji uklidnit.

Plná naděje se na mě podívá. „Během přestávek už na mě vícekrát přikyvoval. Škoda že chodí do jiné třídy, jinak bychom měli mnohem více témat, o kterých bychom si mohli povídat.“

„Blbost. Teď se určitě nebude chtít nikdo bavit o škole, jsme přece na *School's Out* večírku. Povídej si s ním

o nějakém novém albu nebo knížce, kterou jsi četla. Nebo mu vyprávěj o našich plánech na prázdniny, řekni mu o tom, co se stalo během tanečního tréninku. Dělej! Jsi skvělá! Bez problémů najdeš něco, o čem si budete povídat!“ Přikyvují směrem ke dveřím na terasu. „A hned s tím můžeš začít.“

Pár vteřin na to stojí Till s pivem v ruce vedle nás.

„Vítej zpátky,“ uvítám ho a nenápadně se dotknu nohy Vivi. Teď by byl perfektní okamžik překonat tu nejistotu.

„Ahoj Tille,“ pozdraví ho Vivi krásně uvolněným tónem. Tak to je přece jen začátek.

Till má očividně z přivítání radost.

„Měl jsem štěstí, u výčepu nebylo moc lidí.“ Projede si volnou rukou svými blondatými vlasy. „A co plánujete během prázdnin?“

I když otázku pokládá ze slušnosti nám oběma, je jasné, že patří vlastně Vivi, neboť kouká povzbudivě jejím směrem. Rychle se chytne tématu a za několik málo minut už spolu probírají nejrůznější kempy. Na chvíli cítím něco podobného jako závist, že se jejich rozhovor rozběhl tak pohodově. Tak jednoduché by to mohlo všechno být, kdyby si člověk vyhlédl jen toho správného.

Jelikož ti dva mají už oči jenom pro sebe, cítím se zde trošku mimo. Samozřejmě že vím, že by po mně Vivi nikdy nechtěla, abych zmizela, ale nechci je rušit. Možná je to náhoda, ale najednou objevím Laru a Jasmínu mezi hosty večírku.

Jen tak mimochodem se dotknu Vivi na rameni. „Jdu udělat kolečko a mrknu se, jestli už dorazily ostatní holky. Sejdeme se tak za hodinku na terase?“

Lehkým přikývnutím prostě ignoruji její nevyslovený nesouhlas a zmizím v davu. Zase jednou jsem ohromena